

Modelo S. SEBASTIAN
Traje baño Maillot, espuma Nylón, varios
colores. Modelo Olímpicas

Modelo ACAPULCO

Modelo BIARRITZ
Traje baño Maillot, espuma Nylón.
Colores: marino, rojo, negro y turquesa.

Exposició de fotografies de l'actriu Teresa Gimpera

La xica de les cames Rodiflex

Model, actriu, xica de la tele, musa dels seixanta, Teresa Gimpera és objecte d'un homenatge a través dels seus millors treballs publicitaris a la Sala Tándem de Barcelona.

Pocs rostres a l'estat espanyol han estat tan emblemàtics com el de la model i actriu Teresa Gimpera. Primer com a model i després com a actriu, des de les pàgines de les revistes o des de la petita pantalla, la Gimpera s'erigia en la imatge més refrescant i europea del *boom* ibèric dels seixanta. Si a Anglaterra triomfaven les Jean Shrimpton, *la Gamba*, i les Twiggy, nosaltres teníem a la Gim. Ara la Sala Tándem de Barcelona, per a inaugurar la temporada, ha presentat una mostra fotogràfica amb els treballs publicitaris més representatius de la model catalana.

L'exposició, que es titula "¡Oh, la Gimpera!", pretén ser un homenatge a tots aquells i aquelles que han estat pioners en el disseny d'una Barcelona cosmopolita i creativa, oberta i vital. I segurament, què millor que la figura de Teresa Gimpera com a símbol d'una ciutat que va fer pinya amb els millors professionals en camps com el de la comunicació i la publicitat, el disseny i la moda, l'arquitectura, el teatre o el cinema.

Cap al 1964, Teresa Gimpera debutava en el món de la publicitat com a xica calendari per a una marca de cerveses.

Després d'això, el seu rostre serviria com a reclam per a tota mena de coses, i és que la Gimpera el mateix servia per a anunciar uns torrons que uns electrodomèstics, una marca de jersers de punt que unes mitges. Va ser precisament un anunci de mitges, la marca Rodiflex, un dels seus espots més populars. Per primera volta, la model es dirigia directament a l'espectador. En uns moments d'*homologació* europea, el rostre de la Gimpera es presentava com el millor salconduit per a traspasar els Pirineus. I això ho van saber veure fotògrafs i pu-

blicistes del moment. La Gimpera, a més d'oferir un alt grau de sofisticació —al gust de l'època—, comunicava. I la xica que anava per a mestra d'escola va acabar convertint-se en la xica de la tele.

És el moment en què moltes joves espanyoles comencen a pentinar-se com la Gimpera. I la seua cabellera rossa —com totes les rosses famoses amb una mica d'aclarit— es converteix en una de les coses més *sexy* que desfilen per la televisió. Això sí, en blanc i negre.

No s'ha d'oblidar que darrere de molts dels anuncis protagonitzats per la Gimpera es troben alguns dels fotògrafs i publicistes més creatius del moment, com Oriol Maspons, Xavier Miserachs, Colita, Gianni Ruggiero o Leopoldo Pomés.

Precisament, tots ells han deixat la seua opinió sobre la protagonista de la mostra amb motiu de l'exposició. Per Pomés: "La Teresa era una mestra d'escola catalana i guapa. Sempre pensava que aquest món de les models, en què va ser una gran protagonista, era com una loteria que se li acabaria d'un moment a l'altre. No obstant això, el seu lliurament al treball ben fet era absolut. Era una gran professional, molt estimulante per treballar-hi".

Per l'escriptora Marta Pessarrodona, la Gimpera ha estat el millor passaport expedit des de l'estat espanyol: "Totes les dones ibèriques tenim un gran deute de gratitud amb Teresa Gimpera. Ella ens va fer europees i internacionals quan Europa ens era una mena de concepte distant". Tot i que el seu regnat dins de l'Escola de Barcelona va estar compartit amb altres actrius, com Teresa Vergano i Romy —també model—, la Gimpera protagonitza alguns dels títols més coneguts d'aquells anys, com *Fata Morgana*, a les ordres de Vicente Aranda. Amb aquest director tornaria a rodar, aquesta volta un *thriller* titulat primer *El cadáver exquisito* i després *Las Cruces*, una pel·lícula que la censura de l'època s'encarregaria de mutilar. O amb Jordi Grau, *Una historia de amor*, on apareixia en un registre dramàtic lluny de la imatge de *cover girl* a què el públic estava acostumat.

Des de Madrid prompte la reclamarien, i Teresa Gimpera entrà a formar part de l'*escuderia* Masó, el prolífic productor

que va inundar de comèdies *sexy*-celtibèriques les pantalles espanyoles. El debut seria en el film *Novios 68*, on, per descomptat, el seu personatge era el més modern i atrevit de totes les fèmies de la pel·lícula. Una modernitat que passava —això sí, amb la seua penitència— per les relacions pre-matrimonials. És curiós, perquè en tota aquesta sèrie Masó protagonitzada per la Gimpera el seu personatge, a més de ser el més cosmopolita, es passava quasi tot el temps fumant, suposem que com un altre signe d'europeïtat.

Dins de la seua carrera cinematogràfica, hi hagué un projecte frustrat de treballar a les ordres d'Alfred Hitchcock quan el director britànic la va cridar a Hollywood per realitzar unes proves per a *Topaz*. Llàstima, perquè aquesta vegada el mag del suspens no volia una rossa sofisticada i freda, sinó una llatina, del Carib i sensual. Tot i així, en la seua carrera internacional figuren noms com Vittorio de Sica, Brigitte Bardot o Florinda Bolkan. Erice li donaria una oportunitat d'or en la pel·lícula *El espíritu de la colmena*. Per la seua banda, com diu en la carpeta de premsa de l'exposició, Jaime Camino ha hagut d'esperar quasi 30 anys per rodar un film amb la model-actriu. *El llarg hivern* és, ara com ara, l'última incursió cinematogràfica de la Gimpera. Retirada de la pantalla —només accepta papers que li agraden—, la Gimpera dirigeix des de fa alguns anys una escola de models, activitat que combina amb col·laboracions radiofòniques i televisives.

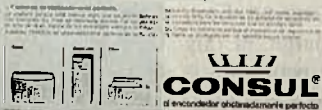
Fa dos anys es va casar amb l'actor nord-americà Craig Hill després de 25 anys de *romanç*. Un actor al qual va conèixer durant un rodatge a la Ciutat Eterna.

Ara preparem-nos per a una tardor on el seu rostre tornarà a brillar i a fer-nos l'ullet com en els millors temps. Donem-li la benvinguda perquè aquesta xica sempre ha estat com de casa.

Carles Gàmez

Prefiero fuego Consul (está menos visto)

Ells i elles sobre ella

Àngel Casas: El que va significar la irrupció de la Gimpera en el món de la comunicació no s'ha tornat a repetir.

Josep Ilario: Al maig del 68 nosaltres només teníem tres punts de referència per oferir: Eivissa, Bocaccio i Teresa Gimpera.

Juan Marsé: Les meues altres tardes amb Teresa són el record feliç d'una bella estrella, una amiga adorable i una gran dona. Felicitats, Teresa.

Oriol Regàs: Sense la T. G. i el Xavier Miserachs no hagués estat mai possible el fenomen de Bocaccio.

Serena Bergano: Teresa: dolçor i força.

Xavier Miserachs: Una relació que va començar sent de feina va convertir-se en amistat i, a Begur, s'ha enriquit amb una bona dosi de complicitat.

Colita: És difícil resumir en una frase quasi una vida. La Gimpera és una de les meves millors amigues. Simplement, l'estimo.

J. E. Boldú: ¿Qui no recorda aquell 600 condicionat com a guarda-roba-camerino-vestidor? Era la millor en tot: professionalitat, bellesa, fotogènia i simpatia. Treballar amb ella era un plaer.

Gianni Ruggiero: Musa, imatge d'una època i d'un país. Conèixer Teresa va ser conèixer Catalunya.

Oriol Maspons: Teresa Gimpera —com Teresa de Jesús— fou, com a model, una reformadora, espontània, natural: va tutejar Déu i el rei, heterodoxa i molt *gorrióna*. En altres aspectes no s'assembla gens a la d'Àvila.

Mario Barabino: Teresa va revestir d'elegància, bellesa física i distinció la imatge publicitària de Catalunya, quan això era tan difícil. El bon publicitari sempre recordarà el seu estil paradigmàtic quan vulga retre tribut a la professionalitat, el bon gust i la intel·ligència.

C. G.

SALTE AGACHESE CORBA BAILE

